

Мариана Тинчева Еклесия

Превъплъщение

„В една от синагогите Той поучаваше в събота: и ето една жена с немощен дух от осемнайсет години; тя беше прегърбена и не можеше никак да се изправи. И като я видя Иисус, повика я и рече: жено, освобождаваш се от недъга си! И сложи ръцете Си върху нея; и тя веднага се изправи и славеше Бога.“

(Лука 13:10-13)

През лятото на 1993 г. в един дом за хора с физически увреждания стана чудо: след тежка кома 80-годишната баба Нона се върна към нормален живот, докато всички очакваха тя да почине. До този ден тук подобни явления не бяха се случвали, затова и лекарите, и домуващите многозначително вдигаха рамене: „Ако наистина съществува сила, която може да вдигне от легло умиращ човек, защо тя не се проявява винаги и навсякъде? Каква е привилегията на една старица пред страданията на хиляди болни деца?...“

Лазарина, дъщерята на възрастната жена, около 50 годишна, не смееше да допусне, че изцелението е настъпило само заради нейната вяра и гореща молитва, отправена в параклиса на дома – да върне Бог към съзнание безпаметната ѝ майка поне за четвърт час, за да се сбогуват! На сутринта баба Нона стана от леглото, започна да разговаря и да се храни, пожела разходка в градината и дори настояваше да се върне вкъщи. Тази радостна изненада продължи не 15–20 минути, а повече от две седмици.

Преди две години в същия дом за хора с физически увреждания беше приета Катя Сомева, едва 35 годишна. Тя е заболяла от мускулна дистрофия в най-ранно детство и оттогава – в инвалидна количка. Катя нямаше спомен да е стъпвала на краката си. Ръцете си можеше да движи ограничено, ала не можеше сама да измие лицето си или да срене косите си. Ако беше в някаква степен лишена и от разум, всички тези ограничения за нея биха били без значение. Но тя можеше да говори, да пише, да помни по-добре от някои здрави хора. С помощта на родителите си си беше завършила средно образование и дори бе решила да продължи литература, понеже обичаше поезия и непрестанно декламираше стихове, научени наизуст. Но преди три години майка ѝ си беше заминала от този свят и единственият изход за Катя беше да живее тук. Винаги засмяна, благодарна за всеки жест и помощ към нея, тя бързо се превърна в сърце за персонала и болните. Беше надарена с търпение; нямаше претенции да е първа в утринния тоалет, не се сърдеше, ако я забравят за разходка, не говореше за болестта си и не питаше: „Защо не съм като здравите хора извън този дом?“ Въпреки това в неделя, когато дъщерята на изцелената баба Нона дойде отново да посети майка си, Катя ѝ каза тихичко в гостната: „Ако знаеш колко много искам да ми се случи същото, което Бог подари на майка ти!... Аз бих отишла на разходка в града, и там ще си купя велосипед, с който да се върна!“

Лазарина си даде сметка, че никога досега не беше молила Бог да извърши Той над болната онова, което се случи с умиращата ѝ майка.

Тя пожела да заведе Катя в градината и да я остави на прохлада под голямото акациево дърво. После се върна в дома, но не влезе в стаята за гости, а отвори вратата на малкия параклис срещу входната врата. Тук се събираха за молитва страдащи, които имаха вяра, че тяхното изпитание е само път на душата към живота в отвъдното, където те ще ликуват... Лазарина застана пред разпятието на стената, а гърдите ѝ се задъхваха от въпроси, на които не можеше да даде отговор.

– Господи! – тя изговори, но се смути от мислите си: – Ти, Който Си изпълнил със сила съсухреното тяло на разслабения край целебния извор в къпалнята Витезда; Ти, Който върна за смислен живот моята майка и допускаш да мисля, че Си извършил това, защото много силно Те молих в нощта на последното ѝ дихание...Ето, Господи, сега Те моля отново: дай единствено от Теб възможното изцеление на болната Екатерина, та да се изпълни желанието ѝ да има велосипед и хората да не я питат никога повече: „Къде е Бог за такава мъка?“

Пред затворените очи на Лазарина се появиха десетки хроми, лежащи, парализирани в този дом и тя си даде сметка, че ако Бог изпълни молитвата ѝ за Катя, по-късно всички тук ще искат да бъдат върнати към сила и здраве по същия начин. А това не може да се случи в този свят, защото никой не може да променя закона на вечния кръговрат за начало и край на живота в плът, освен Него... Затова в ума ѝ мина последната възможност да достави радост на болната:

– Ако Ти, Господи, пожелаеш да влееш моите телесни сили в нейното тяло, та тя да се разходи с краката си, където пожелае, аз мога да заема мястото ѝ в инвалидната количка, докато Катя се върне отново при нас...

След думите в полушепот изпита страх: за миг се видя сломена в инвалидна количка до края на дните си. Ръцете и краката ѝ изтръпнаха, зави ѝ се свят. Невидим глас сякаш я попита готова ли е да се лиши от свободата си заради Екатерина? „Не!“ – мина в ума ѝ, въпреки голямото ѝ желание да види младата жена на велосипед. Опита се да раздвижи ръцете и краката си, за да се увери, че Бог не е изпълнил молитвата ѝ за превъплъщение. Бързо излезе от параклиса, дотича до акациевото дърво в градината, където беше оставила Катя в количката. Щом стигна до нея, положи ръце на главата ѝ, започна да разплита косите ѝ, да ги оплита отново с любимата ѝ панделка... Катя се засмя:

– Съжалявам, че поисках Бог да извърши същото чудо с мен, както върна към здраве и съзнание майка ти. Ако тръгна сама, сигурно няма да знам накъде да вървя, а аз съм свикнала с всичко и така съм

щастлива! Ако знаеш колко ми е хубаво под твоите ръце!...

Лазарина продължаваше да мисли за молитвата си. Какво я накара да се страхува от мъката и страданието, щом толкова силно желаше да помогне на някого? Не успя да си даде отговор, но реши:

– Катя, утре отново ще среща косите ти с тази панделка и ще те заведе на разходка. Ще поискам един велосипед от служителите в Дома, ще привържем количката ти към него и ще те закарам до центъра на града да напазаруваш всичко, което поискаш. Не е далече.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10444>]